

ΠΡΟΣ ΤΗ ΛΗΞΗ ΤΟΥ ΟΥΚΡΑΝΟ-ΜΕΣΑΝΑΤΟΛΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ (ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΕΠΟΜΕΝΟΥ)

Έχει σχέση η Ουκρανία με τη Μέση Ανατολή;

Καθώς γράφονται αυτές οι γραμμές, το κράτος των ΗΠΑ προωθεί μια συμφωνία ειρήνευσης μεταξύ Ουκρανίας και Ρωσίας. Οι διαπιστευμένοι ρεπόρτερ καταγγέλλουν ότι η συμφωνία είναι «φιλορωσική». Γιατί - άντε πάλι - ο Τραμπ είναι τρελός - γιατί θέλει Νόμπελ ειρήνης - γιατί οι Αμερικάνοι διαπραγματευτές είναι κάτι άσχετοι φίλοι του Τραμπ, μάλλον παιδεραστές. Έστω τώρα ότι πιστεύουμε πως το παρόν κάπως συνδέεται με το παρελθόν. Τότε θα μπορούσαμε να ρωτήσουμε: όταν οι ΗΠΑ μιλούν με τη Ρωσία περί Ουκρανίας, λένε τίποτα για τη Μέση Ανατολή;

Η Μέση Ανατολή. Μετρήστε τις ρωσικές επιτυχίες μαζί μας.

Εμείς νομίζουμε ότι όλο και κάτι θα λένε. Το ρωσικό κράτος είχε παρέμβει στη Συρία το 2015 με πολύ ταρατατζούμ. Λεγόταν τότε ότι «έσωσε το καθεστώς Άσαντ από την κατάρρευση». Και ότι σε συνεργασία με το Ιράν είχε αποκτήσει ένα καλό πάτημα στη Μέση Ανατολή και ότι στο εξής θα έβαζε τους Αμερικάνους στη θέση τους.¹

Αλλά το 2022, το ρωσικό κράτος αναγκάστηκε να εμπλακεί στον ρωσοουκρανικό πόλεμο, πολύ κοντύτερα στις λάσπες του εγγύς εξωτερικού του. Οι ΗΠΑ υποστήριξαν την Ουκρανία σε προσεκτικά υπολογισμένες δόσεις και ο ρωσοουκρανικός πόλεμος εξελίχθηκε σε πόλεμο φθοράς.

Στα επόμενα χρόνια, το συνδυασμένο βάρος του ουκρανο-μεσανατολικού πολέμου αποδείχθηκε παραπάνω από αυτό που μπορούσαν να αντέξουν οι ρωσικοί πόροι. Η απόδειξη είναι ότι οι ισραηλινές πολεμικές επιχειρήσεις που εξελίχθηκαν από το 2023 και μετά, παρότι εξαιρετικά αντιρωσικές, δεν συνάντησαν την παραμικρή ρωσική αντίσταση. Ανεμπόδιστο, το ισραηλινό κράτος χρησιμοποίησε αμερικανική χρηματοδότηση και υλικό για να φέρει εις πέρας μια πλατιά εκστρατεία αναδιάταξης των ισορροπιών ισχύος της περιοχής. Στο τέλος της εκστρατείας, η ιρανική επιρροή στο Λίβανο είχε

δεχτεί πολύ σοβαρά πλήγματα. Επίσης, η Συρία είχε παραδοθεί στην επιρροή της Τουρκίας και της Σαουδικής Αραβίας. Σήμερα η Συρία κυβερνάται από μια συμμαχία που λίγους μήνες πριν κατατασσόταν στις «τζιχαντιστικές τρομοκρατικές ομάδες», και η οικογένεια Άσαντ ζει στα προάστια της Μόσχας και «δυσκολεύεται να ενταχθεί στη ρωσική κοινωνία».² Στον ίδιο λογαριασμό πρέπει να μπει και η ρωσική αδυναμία υποστήριξης της Αρμενίας στον πόλεμο με το Αζερμπαϊτζάν.

Η σούμα είναι βαριά: μεταξύ του 2023 και του 2024, το ρωσικό κράτος έχασε έναν πόλεμο με τα όλα του στη Μέση Ανατολή. Και δεν κέρδισε έναν πόλεμο στην Ουκρανία.

Οπότε γιατί οι ΗΠΑ, που στο κάτω κάτω χρηματοδότησαν και υποστήριξαν όλα τούτα με εμφανή επιτυχία, να προσφέρουν στους Ρώσους μια τόσο ιδανική συμφωνία για την Ουκρανία; Γιατί ο Τραμπ θέλει Νόμπελ ειρήνης, λένε οι διαπιστευμένοι. Και κοίτα να δεις που, όπως όλα τα καλά ψέματα, έτσι κι ετούτο, μπορεί να περιέχει ψήγματα αλήθειας.

Η εθνική στρατηγική των ΗΠΑ (που δεν είναι η διεκδίκηση του Νόμπελ Ειρήνης)

Η Στρατηγική Εθνικής Ασφάλειας των ΗΠΑ, είναι ένα σύντομο κείμενο που κυκλοφόρησε τον Νοέμβριο και μπορεί να βρεθεί στον ιστότοπο του Λευκού Οίκου.³ Εκεί βρίσκουμε μια απαρίθμηση των πρόσφατων ειρηνευτικών πρωτοβουλιών των ΗΠΑ:

Εκτός από τις ιστορικές συμφωνίες του Αβραάμ κατά την πρώτη του θητεία, ο Πρόεδρος Τραμπ έχει χρησιμοποιήσει τις διαπραγματευτικές του ικανότητες για να εξασφαλίσει την ειρήνη σε οκτώ διαφορετικές συγκρούσεις σε όλο τον κόσμο, μέσα σε μόλις οκτώ μήνες. Διαπραγματεύτηκε την ειρήνη μεταξύ της Καμπότζης και της Ταϊλάνδης, του Κοσόβου και της Σερβίας, της Δημοκρατίας του Κονγκό και της Ρουάντα, του Πακιστάν και της Ινδίας, του Ισραήλ και του Ιράν, της Αιγύπτου και της Αιθιοπίας, της Αρμενίας και του Αζερμπαϊτζάν, και έδωσε τέλος στον πόλεμο στη Γάζα με την επιτροπή όλων των ζωντανών ομήρων στις οικογένειές τους.⁴

Από τις οκτώ συγκρούσεις, κάποιες μας απασχόλησαν στην προηγούμενη ενότητα. Ας μιλήσουμε για μία επιπλέον, γιατί έχει και πυρηνικά. Πακιστάν εναντίον Ινδίας: η αποχώρηση των ΗΠΑ από το Αφγανιστάν τον Αύγουστο του 2021, δημιούργησε ένα κενό που οι ινδικές μυστικές υπηρεσίες προσπαθούν να εκμεταλλευτούν εναντίον του μόνιμου αντιπάλου τους στην περιοχή, δηλαδή του Πακιστάν. Το Πακιστάν δεν μπορεί να επιτρέψει στην Ινδία να κυριαρχήσει στο Αφγανιστάν, γιατί αυτό θα σήμαινε τον διαμελισμό του Πακιστάν. Οι ΗΠΑ δεν κανόνισαν τη σύγκρουση μεταξύ Πακιστάν και Ινδίας - αυτή γίνεται με καύσιμο τα συγκρουόμενα συμφέροντα του ινδικού και του πακιστανικού κράτους. Οι ΗΠΑ όμως έστησαν το σκηνικό της σύγκρουσης, πρώτα εισβάλλοντας στο Αφγανιστάν και μετά αποχωρώντας. Οι ΗΠΑ προσφάτως απέδειξαν ότι είναι σε θέση να μεσολαβούν την προσωρινή παύση της ινδοπακιστανικής σύγκρουσης, προφανώς κατά τα συμφέροντά τους.

Η περιοχή Ιράν - Ινδίας - Πακιστάν - Αφγανιστάν. Αυτό το εθνολογικό μπλέξιμο είναι βέβαια γνωστό και καθορίζει κάθε επέμβαση και αποχώρηση των ΗΠΑ από την περιοχή.

Πολλαπλασιάστε τα προηγούμενα επί οκτώ, και θα αντιληφθείτε ότι η παράγραφος της Εθνικής Στρατηγικής των ΗΠΑ δεν διεκδικεί μόνο το Νομπέλ Ειρήνης. Είναι και επίδειξη των δυνατοτήτων του κράτους των ΗΠΑ να οργανώνει συγκρούσεις και κατόπιν να τις εκμεταλλεύεται σύμφωνα με τα συμφέροντά του. Είναι και κατάλογος των συγκρούσεων που παραμένουν εν υπνώσει έως την αναζωπύρωσή τους. Πράγματι, οι οκτώ συγκρούσεις διατρέχουν μια πλατιά ζώνη του πλανήτη που ξεκινάει από τα Βαλκάνια και καταλήγει στη Νοτιοανατολική Ασία: την περιοχή που οι γεωπολιτικές θεωρίες ονομάζουν «δακτύλιο της ανάσχεσης».

Οι ΗΠΑ στήνουν το σκηνικό των αλληπάλληλων διακρατικών συγκρούσεων και κατόπιν εκμεταλλεύονται τα αποτελέσματά τους. Ο γενικός στόχος που υπηρετείται κατ' αυτό τον τρόπο μπορεί –και αυτός- να βρεθεί στην Εθνική Στρατηγική των ΗΠΑ:

παρότι οι ΗΠΑ απορρίπτουν την καταδικασμένη σε αποτυχία έννοια της παγκόσμιας κυριαρχίας όταν πρόκειται για τον εαυτό τους, πρέπει να αποτρέψουμε την παγκόσμια, και σε κάποιες περιπτώσεις ακόμη και την περιφερειακή, κυριαρχία των άλλων.⁵

Και πώς άραγε οι ΗΠΑ σκέφτονται να αποτρέψουν «ακόμη και την περιφερειακή» κυριαρχία των άλλων μεγάλων δυνάμεων; Ευτυχώς,

μεταξύ των πολλών μας συμμάχων και συνεργατών, περιλαμβάνονται δεκάδες πλούσια και εξελιγμένα έθνη, τα οποία πρέπει να αναλάβουν την κύρια ευθύνη των περιφερειών τους (...).⁶

Οπότε οι ΗΠΑ ενθαρρύνουν τους άλλους «να αναλάβουν την κύρια ευθύνη των περιφερειών τους», ώστε μετά να τους αποτρέψουν από το να αποκτήσουν την κυριαρχία. Αντιφατικό; Και τι θέλατε δηλαδή; Να σας το πούνε λαϊκά; «Ο Πρόεδρος Τραμπ έχει στόχο να πλακώνονται όλοι με όλους και να μην κερδίζει κανείς εις τον αιώνα τον άπαντα»; Μπα άσε, δεν ακούγεται και πολύ καλά.

Ειρήνη στην Ουκρανία – πόλεμος παντού

Πίσω τώρα στο αρχικό μας ζήτημα. Οι ΗΠΑ –λένε ότι- θα προσφέρουν μια ευνοϊκή ειρηνευτική συμφωνία στη Ρωσία. Σύμφωνα με τις «διαρροές», η ειρήνευση θα περιλαμβάνει «αποκατάσταση των ρωσικών ενεργειακών ροών προς την Ευρώπη, μεγάλες αμερικανικές επενδύσεις στις σπάνιες γαίες και τον ενεργειακό πλούτο της Ρωσίας». Ακόμη και το πυρηνικό εργοστάσιο της Ζαποριζία που έχουν βουτήξει οι Ρώσοι από τους Ουκρανούς, θα τροφοδοτεί τις πρίζες «ενός τεράστιου data center».⁷

Τέλος πάντων, ας πούμε ότι οι ΗΠΑ θα δεχτούν την επιστροφή της Ρωσίας στον ρόλο του βενζινάδικου. Λογικό αυτό· γιατί ο στόχος των ΗΠΑ κατά τη διάρκεια του πρόσφατου ουκρανο-μεσανατολικού πολέμου δεν ήταν η ρωσική ήττα. Ήταν μάλλον η επίδειξη των ρωσικών ορίων. Όντως, τα ρωσικά όρια επιδείχθηκαν με τις αλληπάλληλες ήττες στη Μέση Ανατολή.

Ακόμη επιδεικνύονται – με την πρόσφατη κακομεταχείριση της πετρελαϊκής παραγωγής της Βενεζουέλας και του καλού κυρίου Μαδούρο αυτοπροσώπως.⁸ Και αφού τα όρια επιδείχθηκαν, οι ΗΠΑ μπορούν τώρα να προσεγγίσουν την ειρηνευτική συμφωνία με μεγαλοψυχία. Υπολογίζουν ότι η αναγκαστική ρωσοκινεζική προσέγγιση λειτούργησε για τη Ρωσία ως επίδειξη του κινεζικού μπαμπούλα. Επίσης υπολογίζουν ότι η εκ νέου ισχυροποίηση της Ρωσίας θα είναι ένα πρόβλημα που θα πρέπει να αντιμετωπίσουν οι άμεσα ενδιαφερόμενοι – δηλαδή οι «εξελιγμένοι σύμμαχοι», Βρετανία, Γαλλία και Γερμανία.

Είναι αυτοί οι «σύμμαχοι», και όχι οι ΗΠΑ, που στεναχωριούνται περισσότερο με τη ρωσική κυριαρχία επί της μισής Ουκρανίας. Είναι αυτοί οι «σύμμαχοι» που θα πρέπει να αναλάβουν την επόμενη πρωτοβουλία στον τέταρτο παγκόσμιο πόλεμο. Ήδη οι αγαπημένοι μας Ευρωπαίοι παύουν να παριστάνουν τους μαϊκίνες της ειρήνης και της προστασίας του περιβάλλοντος. Ήδη ονομάζουν εαυτούς «συμμαχία των προθύμων». Ήδη εξοπλίζονται. Δεν είναι παράξενο που η «ζώνη της ανάσχεσης» μπορεί στο τέλος, εκτός από την Καμπότζη, να συμπεριλάβει και το Βερολίνο. Ας πούμε, η βασική χερσαία σύγκρουση του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου ήταν η σύγκρουση Γερμανίας και Ρωσίας για την κυριαρχία στην Ουκρανία. Κράτησε τέσσερα χρόνια. Οι επιτιθέμενοι ήταν η Γερμανία, η Βουλγαρία, η Ρουμανία, η Ουγγαρία, η Ιταλία, η Φινλανδία, και η Γαλλία. Ευρωπαϊκή Ένωση με τα ούλα της.

Όλα εξηγούνται λοιπόν. Πολύ ωραία... Για μια στιγμή όμως – αν η Ρωσία ξαναγίνει βενζινάδικο, τι θα απογίνει «η Ελλάδα ενεργειακή πύλη για το αμερικανικό φυσικό αέριο»;

Η Ελλάδα ενεργειακή πύλη (προς την κόλαση)

Το ενεργειακό μέλλον της Ελλάδας δεν πρέπει να μας ανησυχεί. Γιατί, όπως εξήγησε πρόσφατα ο Πρωθυπουργός μας,

Ο κάθετος διάδρομος δεν είναι μόνο ένας ενεργειακός άξονας, αλλά προσφέρει ταυτόχρονα και μια εναλλακτική εφοδιαστική διόδο στη σύνδεση του Αιγαίου με τη Μαύρη Θάλασσα. Είναι ένα ζήτημα που περιλαμβάνεται ήδη και στην πρώτη συμφωνία που έχουμε υπογράψει με την Ευρωπαϊκή επιτροπή, τη Βουλγαρία και τη Ρουμανία, Ποιος είναι ο σκοπός; Ουσιαστικά, να αναπτύξουμε υποδομές διττής χρήσης κατά μήκος αυτού του διαδρόμου. Είναι έργα τα οποία δυνητικά εύκολα μπορεί να επεκταθούν μέχρι τη Μολδαβία και από εκεί να φτάσουν μέχρι την Ουκρανία. Και με αυτό τον τρόπο θα δημιουργηθεί ένας παράλληλος άξονας με προφανή γεωστρατηγική σημασία.⁹

Επειδή ανησυχούμε μήπως και δεν σας φαίνεται προφανής η «γεωστρατηγική σημασία», ας σημειώσουμε ότι (α) όταν ο Πρωθυπουργός λέει «υποδομές διττής χρήσης», εννοεί πολιτικής και στρατιωτικής χρήσης. (β) Όταν λέει «παράλληλος άξονας», εννοεί παράλληλος στη θαλάσσια διαδρομή του Βοσπόρου.

Οπότε, όχι μόνο ενέργεια, αλλά και όπλα. Σε περίπτωση που χώρες όπως η Ρουμανία, η Βουλγαρία, η Μολδαβία και η Ουκρανία, τα χρειαστούν. Ξέρετε, η επιδίωξη της ωραίας μας χώρας σε περιπτώσεις παγκοσμίου πολέμου δεν είναι ο ρόλος της ενεργειακής πύλης. Είναι η μετατροπή της Νότιας Μακεδονίας σε Βαλκανικό Μέτωπο όπου θα διεξαχθεί η σύγκρουση της θαλάσσιας με τη χερσαία δύναμη. Ο Πρωθυπουργός υπολογίζει ότι η θαλάσσια δύναμη θα έρχεται από το Αιγαίο και θα θέλει να κάνει τις δουλειές της στη Μαύρη Θάλασσα. Και ετοιμάζει τις αναγκαίες υποδομές.

Όπως καταλάβατε δηλαδή, οι σχεδιασμοί του δεν είναι άσχετοι με την εθνική στρατηγική των ΗΠΑ.

1. Για μια σύντομη ιστορία του πολέμου στη Μέση Ανατολή, δες «Ο Ανεμοστρόβιλος: Η αλλιώτικη πώς πάει ο Τέταρτος Παγκόσμιος Πόλεμος», *Antifa* #95, 5/2025.
2. «Απομονωμένη ζει στη Μόσχα η οικογένεια Άσαντ», *Η Καθημερινή*, 16/12/2025.
3. National Security Strategy of the United States of America, November 2025. Στη διεύθυνση <https://www.whitehouse.gov/wp-content/uploads/2025/12/2025-National-Security-Strategy.pdf>.
4. Στο ίδιο, σ. 8.
5. Στο ίδιο, σ. 10.
6. ίδιο, σ. 12.
7. «Ο άνθρωπος που βγάξει τη Ρωσία από το κρύο», *Η Καθημερινή*, 12/12/2025.
8. «Αντιδράσεις για το ρεαλίτο σε τάνκερ της Βενεζουέλας», *Η Καθημερινή*, 12/12/2025.
9. Β. Νέδος, «Κύπρος – Γαλλία – Συμμαχία», *Η Καθημερινή*, 16/12/2025.